

**Waarschuwing! Dit document bevat spoilers over het eerste deel, Circus Cesaria.
Ik raad het je ten zeerste af om verder te lezen als je Circus Cesaria nog niet hebt
gelezen.**

Ik meen het. Dit is *spoiler central*.

Laatste kans om op het kruisje te klikken en dit document te sluiten voordat je het lezen van deel één voor jezelf verpest!

Proloog

*

Er was die dag een kort moment geweest waarop ze dacht dat ze dood was. Ze was er zelfs van overtuigd. Maar zodra ze de ongekende pijn voelde op plekken waar geen vrouw ooit zulke pijn zou moeten voelen, wist ze dat ze nog leefde. En dat ze zou moeten leren leven met pijn.

Emily hield haar ogen gesloten, terwijl ze luisterde. Was er iemand in dezelfde ruimte? Ze hoorde geen nabije geluiden, geen beweging, niet eens een ademhaling. De volgende stap was het openen van haar ogen. Ze lag op de grond, in een kamer waar verder alleen een grote hoekbank en een lage salontafel stonden. De kou had haar al een indicatie gegeven, maar ze zag het nu ook. Ze was naakt.

Haar ogen flitsten door de ruimte om te kijken of ze zichzelf ergens voor moest verstoppen, maar er was verder niemand. Ze was achtergelaten, naakt, als een lege verpakking die na gebruik weggegooid kon worden, zonder er ooit weer naar om te kijken. Ze onderdrukte haar kokhalsneigingen toen ze zich omdraaide en recht tegen een hoopje condooms aankeek. Gebruikt. Zowel de condooms als zij.

Hoewel haar brein wazig was en haar geheugen haar in de steek liet, begon de adrenaline haar lichaam over te nemen. Langzaam stond ze op. Pijn. In de hoek van de kamer lagen haar kleren, alsof ze er met nonchalance heen gegooid waren. Ze trok haar ondergoed aan, gevolgd door haar spijkerbroek en T-shirt. Haar jas zag ze nergens, maar had ook geen idee of die hier was. Ze vond haar sokken, maar geen schoenen. Wat was er gebeurd?

Enmaal aangekleed zette ze voorzichtig de enige deur in de kamer op een kier en keek uit in een kleine hal. Nog steeds hoorde ze niets of niemand.

Zo stil als ze kon liep ze naar de voordeur en trok hem open. De geur van frisse lucht

koppelde ze op dat moment aan vrijheid en ze begon te rennen. De kilte van de straatstenen drong door haar sokken heen, maar de adrenaline had tijdelijk haar gevoel uitgeschakeld. Pas toen ze enkele straten verderop was, kon ze weer nadenken. Wat moest ze doen? Waar kon ze heen?

Marco.

Het was dat moment dat er flarden herinneringen terugkwamen. Marco die huilend binnenkwam. Ze had hem nog nooit zo emotioneel gezien, zo verslagen. Ze keek naar de binnenkant van haar elleboog waar een lelijke blauwe plek en wat opgedroogd bloed haar huid sierden. Het verraad stak nog meer dan de pijn in de onderkant van haar lichaam en de tranen werkten zich een weg naar buiten. Ze begon te lopen. Bestemming onbekend.

*

Verrader. Marco keek naar zichzelf in de spiegel en dat was het enige woord dat hij kon bedenken. Het enige woord dat hem vanaf dat moment zou omschrijven. Hij was een verrader. Aan bijvoeglijk naamwoorden had hij geen gebrek. Vieze, vuile, gore, verraderlijke... Ja, dat was wat hij was. Een verraderlijke verrader. Zijn vuist leek een eigen leven te leiden toen hij hem zonder aarzeling en met volle kracht in aanraking liet komen met zijn spiegelbeeld. Scherven. Bloed. Zoals zijn hart. Zoals haar hart. Waar bleef ze?

Hij had niet geslapen. Hij had zichzelf gestraft door zich elke minuut van de langste nacht van zijn leven in te beelden wat er op dat moment gebeurde. Wat Jack met haar deed. Hoe hij het deed. Hoe het zijn schuld was dat hij het deed. Want hoewel het beter was dan het definitieve einde waarmee Jack had bedreigd, was het niet oké. Het was verre van oké. Wat het wel was, was de enige oplossing.

Misschien zou ze het zich niet herinneren. Misschien kwam ze zo binnenlopen en zouden ze verder kunnen leven zonder ooit nog aan deze gebeurtenis te denken. Marco schudde zijn hoofd, want ijdele hoop bracht hem niets. Hoewel ze zich misschien de daadwerkelijke nacht niet zou herinneren, zijn verraad zou ze niet zijn vergeten.

Hij wilde dat ze binnen kwam stormen en hem de huid vol zou schelden. Dat ze hem zou slaan, schoppen, krabben. Alles om de pijn die hij voelde fysiek te maken. Daar kon hij mee omgaan.

Marco zuchtte en keek opnieuw naar de klok. Het was al een tijdje ochtend. Het duurde te lang. Hij belde Jack, maar hoorde niets anders dan een automatische voicemail die Marco

meedeelde dat Jack op dat moment betere dingen te doen had dan het opnemen van de telefoon. Voor de zoveelste keer die nacht voelde Marco de allesomvattende angst dat hij alsnog haar leven had genomen. Wat zou hem tegenhouden? Eer? Die man had geen eer. Dus wat hield hem tegen? Wat was er gebeurd? Waar bleef Emily?

Wat had hij gedaan?

*

Cesar liep over het circusterrein, gehuld in een regenjas en met een paraplu boven zijn hoofd. Voorkomen was beter dan genezen, ook als het slechts ging om vochtigheid van kleding. Ondanks het feit dat hij daarin stellig geloofde, bracht hij een groot deel van zijn tijd door met genezen. Hij had zijn leven er zelfs aan gewijd. Wat kon hij anders, nadat hij het enige leven dat er voor hem toe had gedaan niet had kunnen redden?

De mensen in dit circus heelden zijn eigen gebroken hart dagelijks. Het bedrijf dat hij begonnen was, bracht hem vreugde, vrienden en familie. Een poging doen tot het helen van zijn medemens, was het minste dat hij kon doen voor deze wereld. De wereld die hem had geheeld.

Hij verliet het terrein terwijl de regendruppels zijn paraplu raakten. Het was een rustgevend geluid en de geur van natte aarde was er een die overal ter wereld hetzelfde rook. Hij sloot zijn ogen en luisterde naar het ritmische getik.

Zodra hij zijn ogen weer opende, zag hij haar. In de verte, op een bankje. Doodstil. Er was geen vezel in zijn lichaam die aarzelde toen hij naar haar toe beende. Zodra hij haar zag slapen, in de stromende regen, zonder schoenen of jas, voelde hij zich geroepen. Dit was zijn betekenis, zijn bestemming. Hij hield de paraplu boven haar roerloze lichaam en liet zijn regenjas harder werken. Een kalme hand op haar schouder wekte haar en ze knipperde een paar keer slaperig met haar ogen. Pas toen haar brein ook wakker was, kwam ze snel omhoog en schoof ze bij hem vandaan. Hij bewoog mee, zodat de paraplu een poging kon doen haar te behoeden van een verkoudheid.

‘Mijn naam is Cesar,’ begon hij. ‘Ik ben de eigenaar van het circus, een eindje verderop.’

‘Een circus?’ vroeg ze fronsend, na een korte stilte. Ze keek voorbij Cesar en zag waarschijnlijk in de verte een tent boven de bomen uit torenen.

‘Circus Cesaria. We zijn net gisteren aangekomen.’

Emily keek hem verward aan en knikte, terwijl ze haar natte haren uit haar gezicht streek.

‘Is alles in orde?’

Ze fronste en Cesar zag meteen dat de tranen haar nader stonden dan het lachen. Ze bewoog niet en zei niets, maar haar ogen vertelden een verhaal.

‘Je wordt ziek,’ constateerde hij. ‘Als je wilt, kun je meelopen. We hebben dekens, een verwarming, eten, een kop thee. Ik weet zeker dat ik zelfs een jas voor je kan regelen. En schoenen...’

Emily keek beduusd naar haar doorweekte sokken en toen weer naar Cesar. Ze zette haar voeten in de modder en stond op, met een gezicht vertrokken van pijn. Hij volgde haar beweging en toen ze hem aankeek, schonk hij haar een warme glimlach. Het was een geruststellende glimlach. Een glimlach die zei: nu ben je veilig.

En hij zag dat ze hem geloofde.